

dikcí chtěla dáti na jevo, že se jedná o nat. byt samotný. To vychází také z přípisu měst. rady z 20. října 1920 jatečnému odboru, jímž se žádá za podání zprávy, má-li st-l k r o m ě b y t u ještě jiné nat. požitky, jako palivo a světlo, a konečně z výměru ze 13. dubna 1921, jímž byla činžovní hodnota nat. bytu v budově měst. jatek, sestávajícího z 1 kuchyně a 3 pokojů s příslušenstvím a zahrádkou stanovena částkou 1000 K, která má býti od příbytečného odpočítána. Že slovem »příslušenství« nemá býti rozuměno palivo a světlo, nýbrž jen obvyklé vedlejší místnosti, bylo ve schůzi ob. zastupitelstva z 29. listopadu 1923 výslovně uznáno. Z prohlášení st-lova z 3. května 1920 není pak nikterak patrné, že by bylo bývalo jeho úmyslem vzdati se nat. bytu s palivem a světlem, neb výzva měst. rady toho od st-le nepožadovala.

Za tohoto stavu nemohl tudíž nss dospěti k přesvědčení, že by zde byly zvláštní okolnosti nasvědčující tomu, že v konkrétním případě měl býti výrazu »naturální byt« přikládán širší význam, než jak dle obecného významu mu přináležel a jak také na obou stranách (obcí i st-lem) souhlasně byl pojmán. Nař. rozhodnutí, které vychází z toho, že prohlášením st-lovým z 3. května 1920 byl založen nový právní poměr mezi ním a obcí, spočívá tudíž na mylném právním posouzení tohoto prohlášení a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5100.

Policejní řízení trestní: * **Není konformátním výrokem ve smyslu § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z., jestliže zsp, zamítajíc odvolání z trestního nálezu I. stolice, jímž obviněný byl uznán vinným přestupkem § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. spáchaným tím, že určitým výrokem bylo způsobeno veřejné pohoršení, nález ten potvrdí z důvodu, že výrok onen byl způsobilým vzbuditi pohoršení.**

(Nález ze dne 9. listopadu 1925 č. 20.199.)

Prejudikatura: Boh. 639 adm.

Věc: Josef R. v R. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález pro přestupek § 11 cis. nař. č. 96/1854 ř. z.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody. Nálezem osp-é v Rýmařově byl st-l uznán vinným přestupkem §u 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že se dne 28. dubna 1924 v hostinci Bedřicha W. v R. protipolicejně choval, čímž porušena byla slušnost a vzbuzeno veřejné pohoršení, a byl proto dle cit. §u 11 potrestán vězením 3 dnů.

Nař. rozhodnutí vyslovilo, že »nálezem I. stolice byl st-l pro přestupek §u 11 cit. nař. spáchaný dne 28. dubna 1924 neslušným a pohoršlivým výrokem, proneseným v kavárně o příslušnících čsl. národnosti a židovské konfese potrestán vězením 3 dnů a že odvolání z tohoto nálezu nebylo vyhověno proto, že výrok st-li za vinu kladený, jenž zakládá skutkovou podstatu § 11 cit. zák., dle výpovědi svědků Bedřicha W. . . , byl skutečně st-lem pronesen ve veřejné místnosti za přítomnosti několika cizích hostů; námitka, že inkriminovaným výrokem

v daném případě veřejné pohoršení způsobeno nebylo, jest lichá, poněvadž výrok dle svého obsahu byl jistě způsobilý vzbuditi oprávněné pohoršení.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažil nss toto:

Nss-u jest uvážiti, zdali rozhodnutí stížností v odpor brané bylo vydáno poslední ve věci příslušnou adm. stolicí, či zdali pořad instanční ve smyslu § 5 zák. o ss byl vyčerpán a v souvislosti s tím zdali úřadem straně ve smyslu § 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. o dalším pořadu prostředků opravných dáno bylo správné poučení. Dle min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. není dalšího postupu instančního proti dvěma shodným nálezům správním v trestních záležitostech přikázaných k rozhodování politickým úřadům. Za shodné lze však uznati trestní nálezy dvou instancí, jak nálezem nss-u Boh. 639 adm. vysloveno bylo, jen když úřad II. stolice trestní nález I. stolice v platnosti ponechal i n t o t o, t. j. v těch kusech, které jsou podstatnými součástkami nálezu trestního a jen v takovém případě jest rekurs proti rozhodnutí II. stolice vyloučen.

V daném případě jde o to, že st-l vytýkal hostinskému W., že do jeho místností chodí Češi a židé, a že se mu proto klade za vinu, že se tím dopustil přestupku §u 11 cit. cís. nařízení. Nařízení toto ustanovuje v §u 11 větě 1., že »podléhá trestu, kdo by se choval proti předpisům policejním na místech k veřejnému shromáždění ustanovených tak, že by tím pořádek a slušnost porušil, zábavu obecnictva porušil neb jinak pohoršení učinil.« Předpis tento žádá tedy ke skutkové povaze tohoto přestupku, aby závadné chování z p ů s o b i l o pohoršení; trestní nález I. stolice také přesně vyslovuje, že chováním st-lovým pohoršení způsobeno nebylo. Druhá stolice potvrdila v cestě instanční odsuzující výrok, vychází však při tom z jiného základu než úřad I. stolice, ježto k námitce obviněného, že inkriminovaným výrokem v daném případě veřejné pohoršení způsobeno nebylo, uvádí, že námitka tato jest lichou, poněvadž výrok dle svého obsahu byl jistě z p ů s o b i l ý v z b u d i t i oprávněné pohoršení. Tím se však výrok II. stolice co do skutkového základu liší od I. stolice a nelze tvrditi, že oba nálezy se spolu srovnávají, ježto dle I. stolice byl přestupek spáchán tím, že určitým výrokem bylo způsobeno veřejné pohoršení, dle II. stolice tím, že onen výrok byl jen způsobilý vzbuditi pohoršení. Tím změnila II. stolice skutkovou povahu činu st-li za vinu kladeného a změnila nález I. stolice ve výrok o vině, který tvoří podstatnou část trestního nálezu.

Ustanovení nařízení z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z., dle něhož vyloučen jest další rekurs, byl-li nález I. stolice potvrzen II. stolicí, nepřiléhá tedy na daný případ a poučení žal. úřadem nař. rozhodnutí připojené, není proto správné.

Bylo proto ve smyslu §u 3 odst. 2 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. nař. rozhodnutí zrušiti pro toto nesprávné poučení, které tvoří podstatnou vadu řízení (srovnej svichu již citovaný nález).

Č. 5101.

Státní úředníci: * Byl-li někdo ustanoven úřednickým čekatelem s výhradou odvolání za určitých předpokladů, může dle § 10